

[Bernhard Baunsgaard]

og andet. Aftrapningen af børnetilskud vil række ud over grænsen ved de 140.000 kr., men det vil være rimeligt endnu en gang at overveje, om det er rimeligt dels at foretage aftrapninger i børnetilskud, dels overveje, om man ikke netop ved denne aftrapning får meget høje marginalprocentvirkninger.

Undersøgelser har som bekendt vist, at det nuværende skattesystem og den nuværende aftrapning af betaling i børnehaver m. m. giver helt urimelige virkninger, hvor familier ved at gå ganske lidt frem i indkomst alt i alt bliver ringere stillet på grund af stigende skat i forbindelse med bortfald af tilskud.

I det radikale forslag indgår også forslag om forhøjelse af personfradraget fra de gældende 14.500 kr. til 16.000 kr. En forhøjelse, der vil imødekomme de mange klager over, at de ændringer, der i sidste samling blev gennemført på pensionsområdet, i stedet for som lovet at blive en forbedring i mange tilfælde er blevet en forringelse af pensionisternes kår.

Det radikale forslag, som er blevet udarbejdet efter anvisning fra det radikale landsmøde i 1975, ligner meget det forslag, som professor Gunnar Thorlund Jepsen, afdelingsleder Mogens Lykkesoft og statsautoriseret revisor Preben Juul Kjær fremsatte i TV for nylig.

Som bekendt foreslog de tre skatteeksperter, at der skulle gennemføres en enhedsskala, så der betaltes det samme i indkomstskat i procent af alle indkomster, desuden foreslog de en forhøjelse af personfradraget, samt at resten af skattebehovet blev dækket ved en progressiv forbrugsskat.

En sådan forbrugsskat er blevet stærkt kritiseret, fordi den vil være vanskelig at administrere. De tre pegede imidlertid også på, at man kunne opkræve en ekstra skat af de 5 pct. af skatteyderne, der havde de største indkomster. Det er det, de radikale foreslår.

Virkningen af det radikale forslag for skatteyderne fremgår af de medfølgende bilag.

Det ses, at forslaget giver skattelettelse for skatteydere *uden* fradrag, og det er mere end hver fjerde, hvoraf nogle har meget store indkomster.

Ved vurdering af virkningen for de enkelte familier må det erindres, at unge familier meget ofte har to indkomster. Fradragene samles hos manden, mens konen ingen fradrag har eller kun har meget få fradrag. Man

vil derfor i en række tilfælde ved overgang til det radikale skatteforslag opdage, at familien samlet får skattelettelse, idet konens skattenedsættelse mere end opvejer den skatteforhøjelse, der i visse situationer vil ske hos manden, når alle fradrag er samlet hos ham.

Omlægningen af fradragsvirkningen, så den efter det radikale forslag skal ske efter, at skatten er beregnet, har naturligvis den følge, at fradragssystemet nu virker socialt mere acceptabelt, idet virkningen af et fradrag nu ikke vokser med indkomstens størrelse, men til alle skatteydere giver samme skatterabat. Det nuværende skattesystem giver som bekendt en skatterabat på ca. 40 pct. til pensionister, men ca. 70 pct. til ikke-pensionister med store indkomster.

Det vil sikkert i sig selv desuden medføre, at skatteydere ikke mere anskaffer fradrag, fordi de selv kun skal betale 30 pct. af fradraget, mens de øvrige skatteydere skal betale de 70 pct. Man vil nok være mere omhyggelig i overvejelserne af, om et fradrag kan betale sig, når man selv skal betale 60 pct., mens de øvrige skatteydere »kun« skal betale de 40 pct.

Endelig skal det påpeges, at det i fremtiden, når det radikale forslag er gennemført, vil være muligt frit at lade fradrag give skattelettelse dér, hvor samgifte finder det mest rimeligt. Det vil ikke mere være nogen fordel for skatteyderen eller opkrævningsmyndighederne at forlange det fradraget hos den ene eller anden af to samgifte.

Når det radikale forslag fremsættes nu, er det, fordi udviklingen i fradragene er alarmende.

Fra forskudsskønnet i 1977 til 1979 – skønnet til brug for finansloven – er fradragene steget fra knap 30 mia kr. til 53 mia kr. Procentvis er det en stigning fra ca. 14 pct. af den samlede bruttonationalindkomst til 21 pct. af denne.

Det er ikke efter radikal opfattelse nu tilrådeligt at udskyde problemet omkring vor indkomstskat.

Resultatet af de stigende fradrag, der jo i forholdsvis større grad findes hos skatteydere med store indkomster, er, at skattetrykket forskydes nedad. Den skat, som den enkelte skatteyder sparer af sit fradrag, må betales af andre skatteydere, da fradragene jo formindsker det samlede skatteprovenu.